

Arrest

**nr. 38 192 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 15 juli 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, in hoofde van een EU-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest 35.360 van 7 december 2009 waarbij wordt afgezien van de sanctie voor het niet neerleggen van een repliekmemoirie.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren te T., van Bulgaarse nationaliteit en Turks-roma origine te zijn.

Verzoekster verklaart op 12 februari 2009 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen en dient op 13 februari 2009 een asielaanvraag in.

Op 23 maart 2009 neemt de adjunct van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen die op 8 juli 2009 bij arrest nr. 29 645 vaststelt dat het beroep zonder voorwerp is daar de bestreden beslissing werd ingetrokken.

Op 15 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan, die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 22 juli 2009. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U, een Bulgaars staatsburger van Turks-Roma origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. In 2008 verbleef u in België waar tijdens u uw huidige partner KRK(...) leerde kennen. U keerde in 2008 samen met uw partner terug naar Bulgarije om er voor uw kind uit een eerdere relatie een Bulgaars paspoort te bekomen. Uw partner vond werk als schapenhoeder bij M.V. (...). U en uw partner kregen bij M.V. (...) onderdak. Een vrachtwagen reed in op de kudde schapen waarover uw partner waakte en vele dieren kwamen om. De vrachtwagen pleegde vluchtmisdrijf. Uw partner meldde dit aan M.V. (...) waarop hij werd geslagen met een bijl en u door de vrouw van M.V. (...) bij de keel werd gegrepen en alzo verwondingen opliep. Uw partner werd opgepakt door de politie. Hij diende 1.000 Leva schadevergoeding aan M.V. (...) te betalen. Kort na de aanrijding van de schapen en het incident met M.V. (...) ontvluchtte u met uw partner uw land van herkomst. U haalt verder nog aan dat zowel uw zoon als de dochter van uw partner in Bulgarije medische problemen hadden. U ontvluchtte uw land van herkomst en kwam naar België waar u op 13 februari 2009 samen met uw partner KRK(...) asiel aanvraag. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uw paspoort, het paspoort van uw zoon, en een medisch attest betreffende uw zoon.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner K.R.K.(...) (O.V. 6.389.916). In zijn hoofde werd er een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. De vaststellingen die hiertoe hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw partner: "Uit uw verklaringen en deze van uw partner blijkt dat de problemen die jullie kenden met M.V. (...), voor wie u als schapenhoeder werkte, de concrete aanleiding zijn van jullie vlucht uit Bulgarije. Er moet echter worden vastgesteld dat er na een vergelijking van jullie onderlinge verklaringen ernstige tegenstrijdigheden naar boven komen. Zo verklaart u (CGVS p. 6) dat uw problemen begonnen 2 ½ à 3 maanden voor jullie vlucht toen een vrachtwagen zo'n 50 schapen doodreed, M.V. (...) u ervan beschuldigde hiervoor verantwoordelijk te zijn, en u en uw partner toen door M.V. (...) en diens vrouw werden mishandeld.

Uw partner (CGVS partner p. 3-4) stelt echter aanvankelijk dat jullie na dit incident nog één dag op straat hebben geleefd waarna jullie het land zijn ontvlucht. Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaring stelt uw partner (CGVS partner p. 5) dat u ongeveer twee maanden voor M.V. (...) werkte, dat toen dit incident plaatsvond, dat jullie hierna nog 3 à 4 dagen in Bulgarije zijn gebleven, waarna jullie het land zijn ontvlucht. Niet alleen valt deze motivering niet te rijmen met de uitdrukkelijke verklaringen van uw partner als zouden jullie één dag na het incident zijn vertrokken, ook blijven haar verklaringen niet te verenigen met uw beweringen als zouden jullie nog 2 ½ à 3 maanden na het incident in Bulgarije zijn gebleven. Verder verklaart u (CGVS p. 6-8) dat jullie in de periode na het incident met M.V. (...) elders zijn gaan wonen, o.a. bij uw moeder. Uw partner ontkent (CGVS partner p. 4-5) echter dat jullie toen nog bij uw moeder zijn gaan wonen en stelt dat jullie dit niet konden doen omdat jullie er huur zouden moeten betalen en jullie geen geld daarvoor hebben. U verklaart (CGVS p. 7-8) dat M.V. (...) u in de periode na het incident tweemaal is komen opzoeken bij uw moeder en dat u toen geslagen werd door hem. Uw partner stelt echter (CGVS partner p. 5) dat u na het incident met M.V. (...) hem niet meer heeft ontmoet en ontkent, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, dat jullie nog bij uw moeder zouden gewoond hebben, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u toen door M.V. (...) zijn geslagen. Uw partner stelt verder (CGVS partner p. 4 & 6) dat de politie M.V. (...) gelijk gaf en u aanmaande om 1.000 Leva te betalen als schadevergoeding aan M.V. (...). U verklaart daarentegen (CGVS p. 4-5) dat de politie zei dat u onschuldig was en dat M.V. (...) geen geld mocht eisen van u. Meer nog, de politie raadde u aan om klacht in te dienen tegen M.V. (...). Deze vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd.

Verder haalt u nog aan (CGVS p. 3) dat uw dochter van 2 ½ jaar, die in Bulgarije bij uw ouders verblijft, nog niet kan lopen of spreken en waarschijnlijk gehandicapt is maar dat u onvoldoende geld heeft om ze te laten behandelen. Later verklaart u (CGVS p. 11) dat uw dochter in Bulgarije gehospitaliseerd werd waarna haar toestand beter was. U verklaart verder dat haar medische problemen nu weer erger worden en dat ze door een specialist in Varna zal worden onderzocht. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat u of uw gezin op systematische wijze medische bijstand worden ontzegd in Bulgarije. Ook moet worden opgemerkt dat u door uw eigen toedoen geen sociale uitkering kreeg in Bulgarije (CGVS p. 9-10). U diende zich namelijk zes maal bij de sociale dienst aan te bieden maar de derde maal was u te laat. Wegens uw administratieve overtreding had u voor één jaar geen recht op een uitkering. Na één jaar diende u echter geen nieuwe aanvraag in omdat u er afstand van had genomen en het niet langer de moeite vond. U stelt (CGVS p. 11) dat u als schapenhoeder 200 Leva per maand verdiende maar u stelt eveneens dat u onvoldoende geld had om de jaarlijkse bijdrage van 120 Leva te betalen aan de sociale zekerheid. Aangezien u naliet om de nodige stappen te ondernemen om een sociale uitkering te verkrijgen, dient te worden vastgesteld dat u door uw eigen toedoen geen beroep kon doen op de sociale zekerheid in Bulgarije. Uw partner stelt eveneens (CGVS partner p. 6) dat zij een aanvraag indiende voor een sociale uitkering en dat dit haar werd geweigerd maar stelt niet te weten waarom en denkt dat misschien haar eerder verblijf in België er iets mee te maken heeft. U verklaart daarentegen (CGVS p. 10) dat uw partner bij terugkeer in Bulgarije geen aanvraag voor een sociale uitkering heeft ingediend. Uw partner verklaart ook (CGVS partner p. 6-8) dat haar zoontje medische problemen heeft, dat hij eens een dag werd gehospitaliseerd en dat dit 402 Leva kostte hetgeen zij niet kon betalen. Zij stelt dat dit bedrag normaal is en zo voor iedereen is. Ook stelt zij dat indien ze in orde was met de sociale zekerheid, waarvoor zij de bijdrage echter niet kan betalen, zij minder zou moeten betalen aan het hospitaal. Het is echter merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw partner niet ten goede dat zij niet eens kan zeggen hoeveel de bijdrage om sociale zekerheid te bekomen, bedraagt. Verder blijkt uit het medisch attest dat het hospitaal niet onmiddellijk het ganse bedrag vroeg maar voorstelde dat jullie dit in schijven van 50 Leva zouden afbetalen, waaruit blijkt dat het hospitaal zich inschikkelijk opstelde m.b.t. uw betalingsproblemen. Ook moet worden opgemerkt dat uw partner pas over jullie geldproblemen en de medische toestand van haar zoontje vertelde nadat ik haar hierover concrete vragen stelde. Voordien had uw partner reeds op mijn vraag of er nog redenen (buiten het incident met .V.V(...)) waren waarom zij Bulgarije heeft verlaten (CGVS partner p. 6) ontkennend geantwoord. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van haar vrees inzake deze problemen."

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangebracht documenten (identiteitskaart, uw paspoort, het paspoort van uw zoon, en een medisch attest betreffende uw zoon) bevat persoons- en medische gegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing zich baseert op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar partner. Verzoekster voert aan dat deze tegenstrijdigheden echter te verklaren zijn door de taalproblemen die zij kende tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster is van origine Turks-roma en werd tijdens het interview bijgestaan door een tolk Turks, doch zij kan zich niet goed uitdrukken in het Turks en verstaat de taal zelfs niet volledig. Verzoekster betoogt dat zij dit niet durfde te melden tijdens het interview, maar dat haar onkunde zich wel manifesteerde tijdens het interview, onder meer toen zij toelichting gaf bij de gezondheidstoestand van haar zoon en stelde dat deze problemen had aan de lever, maar de tolk deze verklaring nadien moest bijstellen omdat hij uit haar bewoordingen begreep dat zij eigenlijk de longen bedoelde. Bovendien diende het interview middels twee vertalingen te gebeuren gezien de tolk

Franstalig was, daar waar de ondervrager Nederlandstalig was en het Frans niet volledig beheerste in die mate dat hij bij momenten zelfs beroep heeft gedaan op haar raadsman om te vertalen.

Verzoekster legt vervolgens de verschillende tegenstrijdigheden uit en stelt dat door de beslissing uitsluitend te baseren op haar foutieve verklaringen die het gevolg zijn van een gebrekkige kennis van het Turks en een complexe gesprekssituatie waarbij de verklaringen uit dit gebrekkige Turks naar het Frans en vervolgens naar het Nederlands vertaald dienden te worden, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld. Zonder deze verkeerde gegevens zou zij niet in redelijkheid tot hetzelfde besluit kunnen gekomen zijn, zodat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Tevens wordt ook de formele motiveringsplicht geschonden, daar de beslissing zich baseert op enkele schijnbare tegenstrijdigheden, waardoor de overwegingen die worden aangehaald niet in verhouding staan tot de conclusie en de gevolgen die eraan worden verbonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoekster de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven kent daar zij de aangehaalde tegenstrijdigheden een voor een poogt te weerleggen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu bereikt.

Verzoekster voert in hoofdzaak aan dat de Commissaris-generaal ten onrechte haar asielaanvraag niet in overweging neemt op basis van tegenstrijdige verklaringen van haar en haar partner, daar deze tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door haar taalproblemen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de door verzoekster aangebrachte problemen met de werkgever van haar partner in Bulgarije en aangaande het gebrek aan medische bijstand en sociale uitkeringen als onvoldoende worden geacht om de asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoekster

gaat enkel in op de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande hun problemen met de werkgever van haar partner, zodat het volstaat de verdere bespreking van het middel hiertoe te beperken. De motieven aangaande de problemen met de werkgever van verzoeksters partner luiden als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner K.R.K.(...) (O.V. 6.389.916). In zijn hoofde werd er een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. De vaststellingen die hiertoe hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw partner: "Uit uw verklaringen en deze van uw partner blijkt dat de problemen die jullie kenden met M.V. (...), voor wie u als schapenhoeder werkte, de concrete aanleiding zijn van jullie vlucht uit Bulgarije. Er moet echter worden vastgesteld dat er na een vergelijking van jullie onderlinge verklaringen ernstige tegenstrijdigheden naar boven komen. Zo verklaart u (CGVS p. 6) dat uw problemen begonnen 2 ½ à 3 maanden voor jullie vlucht toen een vrachtwagen zo'n 50 schapen doodreed, M.V. (...) u ervan beschuldigde hiervoor verantwoordelijk te zijn, en u en uw partner toen door M.V. (...) en diens vrouw werden mishandeld.

Uw partner (CGVS partner p. 3-4) stelt echter aanvankelijk dat jullie na dit incident nog één dag op straat hebben geleefd waarna jullie het land zijn ontvlucht. Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaring stelt uw partner (CGVS partner p. 5) dat u ongeveer twee maanden voor M.V. (...) werkte, dat toen dit incident plaatsvond, dat jullie hierna nog 3 à 4 dagen in Bulgarije zijn gebleven, waarna jullie het land zijn ontvlucht. Niet alleen valt deze motivering niet te rijmen met de uitdrukkelijke verklaringen van uw partner als zouden jullie één dag na het incident zijn vertrokken, ook blijven haar verklaringen niet te verenigen met uw beweringen als zouden jullie nog 2 ½ à 3 maanden na het incident in Bulgarije zijn gebleven. Verder verklaart u (CGVS p. 6-8) dat jullie in de periode na het incident met M.V. (...) elders zijn gaan wonen, o.a. bij uw moeder. Uw partner ontkent (CGVS partner p. 4-5) echter dat jullie toen nog bij uw moeder zijn gaan wonen en stelt dat jullie dit niet konden doen omdat jullie er huur zouden moeten betalen en jullie geen geld daarvoor hebben. U verklaart (CGVS p. 7-8) dat M.V. (...) u in de periode na het incident tweemaal is komen opzoeken bij uw moeder en dat u toen geslagen werd door hem. Uw partner stelt echter (CGVS partner p. 5) dat u na het incident met M.V. (...) hem niet meer heeft ontmoet en ontkent, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, dat jullie nog bij uw moeder zouden gewoond hebben, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u toen door M.V. (...) zijn geslagen. Uw partner stelt verder (CGVS partner p. 4 & 6) dat de politie M.V. (...) gelijk gaf en u aanmaande om 1.000 Leva te betalen als schadevergoeding aan M.V. (...). U verklaart daarentegen (CGVS p. 4-5) dat de politie zei dat u onschuldig was en dat M.V. (...) geen geld mocht eisen van u. Meer nog, de politie raadde u aan om klacht in te dienen tegen M.V. (...). Deze vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd. “

Verzoekster voert aan, zoals hoger reeds werd uiteengezet dat deze tegenstrijdigheden het gevolg zijn van de taalproblemen die zij kende tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, doordat haar een tolk Turks werd toegewezen, terwijl zij zich niet goed kan uitdrukken in het Turks en doordat het interview middels twee vertalingen verliep, daar de tolk Franstalig was en de Nederlandstalige ondervrager het Frans niet volledig beheerste.

Zo stelt verzoekster dat zij trachtte uit te drukken dat zij en haar partner na het incident met M.V. (...) nog enkele “maanden” in Bulgarije verbleven hebben en niet enkele “dagen”. Waar zij verklaarde dat ze niet bij familie kunnen verblijven, stelt verzoekster dat haar de vraag werd vertaald als “kon u niet bij uw familie verblijven?”, waarop zij naar waarheid antwoordde dat dit niet mogelijk was, daar haar familie reeds in België verblijft, terwijl verzoeksters partner het over zijn familie had. Verzoekster stelt dat het ook niet strijdig is dat zij verklaarde één dag na het incident te zijn gevlucht, terwijl zij nog enkele weken in Bulgarije verbleven bij de moeder van haar partner. Beiden verklaarden snel na het incident te zijn gevlucht naar de woning van de moeder van haar partner om van daaruit enkele weken later naar België te vluchten. Waar verzoekster verklaarde dat zij na het incident M.V. niet meer hebben gezien, stelt haar partner dat hij het bezoek van M.V. bij zijn moeder thuis tegenover haar had verzwegen om haar niet nog verder ongerust te maken.

Verweerder wijst erop dat het administratief dossier geen enkel element bevat die de stelling van verzoekster ondersteunt. Verweerder stelt dat verzoekster zelf tijdens haar registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken om bijstand van een tolk Turks vroeg en tijdens het beantwoorden van de vragenlijst werd bijgestaan door een tolk Turks. Zij stelde alle vragen (en de tolk) begrepen te hebben. In haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij ook aan Turks te spreken (als taal van

oorsprong). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster opnieuw gehoord in het bijzijn van een tolk Turks, doch op geen enkel moment werd er tijdens het interview voorbehoud gemaakt over de vertaling. Noch verzoekster noch haar raadsman wensten opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor. Verweerder stelt dan ook dat gezien zij de gelegenheid had opmerkingen te maken maar nagelaten heeft bijkomende opmerkingen te maken, het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing eenvoudigweg te stellen dat haar verklaringen verkeerd vertaald zouden zijn. Verweerder wijst er ook op dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State, dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn. Verzoekster toont volgens verweerder niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden door deze werkwijze. Overigens blijkt nergens uit het administratief dossier dat de dossierbehandelaar het Frans niet volledig beheerste, noch werden er opmerkingen geformuleerd hieromtrent. Tenslotte stelt verweerder dat verzoekster zich beperkt tot alternatieve verklaringen van slechts een aantal tegenstrijdigheden en dat deze verklaringen niet stroken met de schriftelijke neerslag in de gehoorverslagen.

In haar repliekmemoirie antwoordt verzoekster op drie argumenten van verweerder. Ten eerste dat zij bij het interview geen voorbehoud gemaakt heeft over de vertaling. Verzoekster stelt dat zij er oprecht vanuit ging dat zij zich binnen haar mogelijkheden zo correct mogelijk had uitgedrukt, dat zij pas na het interview tijdens een onderhoud met haar raadsman in het bijzijn van een tolk Turks zich gerealiseerd heeft dat zij een aantal uitspraken deed die taalkundig niet overeenstemden met wat zij had willen vertolken. Tevens achtte verzoekster zich niet in een positie om zich te beklagen over de moeilijkheden die zij had om zich in het Turks uit te drukken en worden haar verwachtingen ten aanzien van overheidsinstellingen zonder twijfel beïnvloed doordat zij afkomstig is uit een land waar burgers beduidend minder faciliteiten ter beschikking gesteld worden wanneer zij met overheidsinstanties in contact komen. Op het tweede argument, met name dat de raadsman geen opmerkingen geformuleerd heeft op het einde van het interview, antwoordt verzoekster dat net zoals de dossierbehandelaar haar raadsman geen Turks spreekt. Zij kan zich dus geen oordeel vormen over de taalproblemen die verzoekster ondervond tijdens haar verhoor. Zoals reeds aangegeven heeft verzoekster gesproken over leverproblemen van haar zoon terwijl de tolk verderop in het verhoor diende te corrigeren dat hij uit het relaas begreep dat zij in werkelijkheid longproblemen bedoelde. Ten derde zou verzoekster niet aantonen welk nadeel zij ondervonden zou hebben door het feit dat haar tolk Franstalig was en de dossierbehandelaar het Frans niet volledig beheerste, wat niet blijkt uit het administratief dossier. Verzoekster antwoordt dat het logisch is dat dit niet blijkt uit het administratief dossier daar het dossier werd samengesteld door de dossierbehandelaar zelf. Verzoeksters partner ondervond wel degelijk een nadeel van de vertaling via omwegen die ervoor zorgde dat alle nuances in haar gebrekkig Turks volledig verloren zijn gegaan voor de dossierbehandelaar en haar raadsman.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uitleg de tegenstrijdige verklaringen noch ontkent noch weerlegt, doch enkel een plausibele uitleg tracht te verschaffen voor een aantal tegenstrijdigheden. Verzoekster wijst op de taalproblemen bij het spreken van het Turks en op nuances die zouden zijn verloren gegaan bij de vertaling van het Frans naar het Nederlands, doch toont niet aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte was van deze taalproblemen en hiermee rekening had moeten houden bij zijn beoordeling van de feiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 13 februari 2009 een 'bijlage 26' werd afgegeven waarop vermeld staat dat zij om de bijstand van een tolk verzoekt die de taal "Bulgaars" beheerst. Op 27 februari 2009 wordt op de bijlage 26 het woord "Bulgaars" doorstreept en vervangen door "Turks". Op de ingevulde 'vragenlijst' van 9 maart 2009 blijkt dat het verslag werd voorgelezen in het Turks en bevestigt zij uitdrukkelijk alle vragen van de tolk te hebben begrepen. Na voorlezing van het verslag en door het plaatsen van haar handtekening erkende zij dat het verslag overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven. Uit de verklaring d.d. 9 maart 2009 blijkt dat verzoekster op de vraag welke haar talen van oorsprong zijn, antwoordt "Turks, Rom, een beetje Bulgaars, een beetje Nederlands". Uit het gehoorverslag opgesteld op het Commissariaat-generaal op 18 maart 2009 blijkt dat verzoekster werd gehoord in het Turks (in tegenstelling tot haar vriend die, op zijn uitdrukkelijk verzoek, in het Bulgaars werd bijgestaan) en geeft zij hieromtrent geen opmerkingen. Bij aanvang van het verhoor werd verzoekster ingelicht omtrent de rol van de tolk, werd haar gevraagd of zij de tolk begrijpt en werd afgesproken om problemen met het begrijpen van de tolk tijdens het interview onmiddellijk te melden. Aangezien noch verzoekster noch haar raadsman opmerkingen hebben gemaakt kon de gemachtigde van de Commissaris-generaal op goede gronden aannemen dat er zich geen 'taalproblemen' hebben voorgedaan. Verzoekster heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken

uitdrukkelijk om een Turkse tolk verzocht, dus kan zij voor het Commissariaat-generaal de dossierbehandelaar niet verwijten haar te hebben laten bijstaan door een Turkse tolk. Bovendien kan uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat de tolk die verklaringen van verzoekster vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure. Ook aangaande de zogenaamde gebrekkige kennis van het Frans van de dossierbehandelaar heeft noch verzoekster noch haar raadsman een opmerking gemaakt tijdens het interview, terwijl verzoeksters raadsman aangeeft het Frans wel machtig te zijn. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt overigens niet dat de tolk naast het Turks, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielpprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de dossierbehandelaar niet zou hebben verstaan wat verzoekster heeft verklaard. De verhoorverslagen zijn in het Nederlands opgesteld en verzoekster toont niet aan dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen. De door de Commissaris-generaal in aanmerking genomen tegenstrijdigheden komen effectief voor in de verhoorverslagen. De motieven aangaande de tegenstrijdigheden zijn dan ook niet kennelijk onredelijk en schragen de conclusie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden van die aard zijn dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan in het kader van zijn marginale toetsings-bevoegdheid enkel nagaan of de Commissaris-generaal zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden. Gelet op het aantal en de ernst van de tegenstrijdigheden is het oordeel van de Commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster stelt aldus dat zij het niet eens is met de besluitvorming van de bestreden beslissing, doch weerlegt noch ontkracht de opgegeven motieven. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn niet weerlegd met de bewering post factum dat de vertaling moeilijk verliep of dat zij het Turks niet volledig machtig is. Bovendien blijkt verzoekster in haar verzoekschrift een 'derde versie' van haar relaas te geven aangezien zij nu uitdrukkelijk stelt, na het incident nog enkele weken in Bulgarije te hebben verbleven bij de moeder van haar partner terwijl uit de bestreden beslissing blijkt, in overeenstemming met de stukken in het dossier dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde na het incident niet bij haar schoonmoeder te zijn ingetrokken aangezien zij *"stelt dat jullie dit niet konden doen omdat jullie er huur zouden moeten betalen en jullie geen geld daarvoor hebben"*. Verzoekster vraagt dan ook een nieuwe beoordeling van de feiten. Verzoekster maakt op deze wijze niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een kennelijke onredelijke wijze is genomen of een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslistte bevoegde overheid.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN